

CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Roman od Viléma Borsové.

"Ukroťte satana, krvavě od hynou, netrap mne, netřácej mne, nemuž mne!" vykřikla Citta a plánujícíma očima a stánu před Protzmanem. "Dost! Dost! Dost! Či snad posud jsi nenasytil svou haněnou pomstychtivost v mých mukách? Tuto jámu jsi ty kopal, tuto potupu vymysli si tvůj satanský mozek pro mne, vim to, vim!"
"Já nikoli. To vše jest zde," ukázal Protzman prstem na zákonník na stole. "Zákonník sám předpisuje pravidla o postřku."
"Ale tys přijal od opileho Mađara na smrtelném lůžku přísahu proti moji svědění. Tys mne zatkl, tys mne dopravil, tys svrhl na mne svůj hřích, své provinění, ty chceš ze mne učiniti obět, chceš mne uvrhnouti do největší potupy! Znáš tě, Protzmane, to vše jsi učinil ty sám, takový čábel máš být jen jeden na světě a tím jsi ty!"
"Nu ano, já, to vše jsem učinil já, Citto!" pozval Protzman v děsném hněvu hlavu a vyskočil z křesla. "Ano, já jsem přiměl umírajícího Hevešho k falešné přísaze, slibů mu lež, že vymohu mu pro jeho vdovu a děti úplnou penzi! Já jsem strhl tebe do tohoto skandálu! Já jsem z tebe učinil vinníka. Já jsem načepal jim tam nahofe, aby učili si trest — vim, že pro tebe nejhorší — doprava postřkem! Já sám tě odvedu postřkem, já tě uvidím, jak posadíš tě do postřkové káry, do ní chytá pohodný kouzavý, roztočený psy! Já budu také na nádraží, až budou té strkatí do nákladního vozu tebe, hrdou, sličnou, vnadnou Citta, a až k tobě přisedne prostý nádeník, který až k rakouským hranicím bude ti nabízet svou zvlášť lásku. .... Oh, a jak se dovedu při tom pokochati na tvých mukách, jak máš bude lahoditi tvá potupa, tvá pohana, jak budu radostí nad tvým pokolením silzet!"
"Čábel... jsi čábeli..." šeptala tanečnice v děsném bolu.
"Ano, jsem čábel, Citto, ale ty sama jsi mě takým učinila!" zvolal Protzman hlasem plným divokého záští. "Ráno jsi byla ty čáblem, když jsi mě srdce po kusech rozrápala. Teď jsem čábělem já, teď moha jsi své srdce na kusy sápat! Oh, kéž bych je mohl celé vyrvat, kéž bych mohl je zničiti, na dobro zničiti, to haněné, po zájmech se honící, falešné srdce, ty... ty... ty... zmizel... kéž bych tě mohl oskvrnit!..."
Protzman sekvěl křehotivě ruce v pěti a mával jimi Citta před očima.
Tanečnice náhle vstala, bryzla se do rtů a z tváří zmizela jí rázem všechna hrůza.
Z očí zmizely jí slzy a na rtech objevil se jemný poklebek.
Byla opět starou, listovou, vypočítavou španělskou dívkou.
"Dobře, Protzmane, zasluhuji si toho," pravila s chladným klidem. "Odmítla jsem tě, ty se mně mtiš, vrháš mne v hanbu."
"Tys mne také potupila!" zasyčel a z očí sršely mu blesky. "Milovav mne, až jsi mne vyvázala, a když jsi mě zničila, odkopla jsi mě!"
"To není pravda, Protzmane. Já jsem tě nikdy nemilovala. Pořekovala jsem jen náctníkka policie," pravila Citta ledově.
"A to pravíš teď, bídnice!" zvedl Protzman hrozně pěst.
"Ale dobře tě znám, Protzmane," pokračovala Citta klidně. "Ty nejsi takovým mužem, abys pouze z pomstychtivosti dostal mne ve svou moc a chtěl mne tak potupiti. Tys mocem bídnějším."
"Jako ty!"
"Ty jsi listivý, vypočítavý."
"Přirozeně!"
"Dobře, Protzmane. Jsem v tvé moci. Víš, jak jsi mne v léčku. Řeč, čeho si přeješ?"
"Spíš to?"
"Vybau-li se potupě, jež je horší než smrt, ano."
"Miluješ mě dále! Pojď se mnou!" vzplanula tvář Protmanova vášni.
Citta uvažovala.
"Věděla jsem to," pravila po chvíli. — "Dobrá, pojď se tebou."
"Andělí! třásl se policejní velitel radostí. "Pojďte tedy se mnou? Přehneš se mnou?"
"Ano. Ale do Chomútova ne, jak jsi si přál."
"Kamkoli, jen pojď. Na konec světa, do propasti pekelné, kam chceš! Zbožňuji tě, bez tebe nemám, proč bych žil!"
"Pojďme do Itálie," pravila klidně tanečnice.
"To bude špatné místo, tam jest rakouské vojsko v polním ležení... poznají nás!" zalekl se Protzman.
"Neboj se ničeho, budu tam i já. A také si tě vydržím. Budu tančit, z toho budeme skvěle živi. Itálie bestho neviděla má tanec,

ty budeš mým impressariem. Chceš! dívala se tanečnice se sváděným úsměvem na zamilovaného člověka.
Dovedla se i smáti!
"Chci! To bude skvostné! Tys anděl, Citto!" zvolal Protzman nadšen.
"Odpověď na půdruhé rychlík odjíždí," pokračovala Citta. "Vem si sebou odznaky říšského policejního náčelníka. Ty jsou v Lombardii ještě ve velké váznosti. Budeme jich potřebovati."
"A peníze? Máš peníze?" šeptal Protzman horečně.
"Nemám. Ale tam je policejní kasa, tam jsou ti peníze k dispozici. Sáhni po nich, beztoho provede delikventa postřkem!" usmívala se utěpně španělská tanečnice.
"Pro tebe to učiním, můj andělí!" klesl Protzman u nobou Cittiných a sultbal vášnivými polibky celé tělo tanečnice.
"Teď jsi již v mé hrdi, čábeli!" myslila si španělská dívka pína nenávisti.

Opodělně vyjel z Pešti tertský rychlík a rakouská policie v Pešti poznala, že nemá ani hlavy ani zástupce.
Jeden zmizel.
Druhý šel se sebevrahem.
Oznámili zvláštní tento případ do Vídně.
Tam lhotejně pokrčili ramena. Vyjmenovali prostě jiného důdčáka za Protzmanova ná stupce.

KAPITOLA 21.

Pochod Radeckého.

Na tvrdém koženém lůžku, jež sloužilo v polním stanu zároveň za pohovku, ležel maršálek Radecký a studoval mapu, již měl před sebou rozestřenou.
Na stole hofely dvě svíčky bledým, žlutým světlem a vůru, neo světlavou tuze prostý polní stan slavného našeho vojévůdce.
Radecký byl všecek zabrán do mapy.
Ležící odpovídalo, ve vedlejším staně spal mladý císař.

"Se všech stran jsme obkličeni," brčel si maršál. "Bude opravdu umění, vyvésti císaře z tohoto ozbrojeného a nepřátelského kruhu. A dopraviti ho domů zdravého a živého. Já jsem ho sem pozval, já jsem zodpověden za život jeho veličenstva. Jen jedna cesta jest volná: k Milánu. Toto město dobyl jsem již před léty a neoblomně stojí při mě straně, až nepopírám, že většina Talijánů není s vítězstvím rakouských zbraní spokojena. Nu, jedna vlašťovka jaro nečiní! Však se vpraví ve svůj ovd, a časem i milánská Talijáni stanou se věrnými poddanými habsburského domu."
Před stanem, u vchodu ozvalo se trojí zařinčení šavle.
"Co je to?" zvolal Radecký a rychle se posadil na pohovce. "To znamená zná pouze generál hrabě Bellegarde. Byl na výzkumné cestě — což by se již vrátil?"
Radecký sáhl po šavli, již i při spaní měl stále po svém boku, a rovněž třikrát zařinčel.
Plachta u vchodu stanu se rozhrnula a dovnitř vstoupil generál hrabě Bellegarde.
Generálu bylo sotva více čtyřiceti let.

Vlasy měl nadměrně světlé, i jeho kníry, veliké a zakroucené, byly skoro bílé, až posud nešedivily.
Ples to měl hrabě u dam nesmírně štěstí.
A býti ve čtyřiceti letech generálem není rovněž špatná věc.
"Nuže?" tázal se Radecký, podávaje přicházejícímu generálu ruku. Generál pokrčil ramenoma.
"Mohl jsem si již zvyknouti tomu, že o dobrých věcech nikdy neslyšíme," pravil hrabě.
"Přinejmenším jste zprávu o nových nehodách?"
"I naše jediná cesta jest uzavřena, pane maršálku."
Radecký vybončil oči, pěsti udeřil do stolu a rozčilen se tázal: "Nepřítel se zmocnil Milána?"
"Tak jest, pane maršálku. Na náměstí milánském tábořil dnes sto tisíc nepřátelských vojáků. Oběhli nás a potichu, nepozorovaně vtrhli do města. Strážě naše porubali, vlašské obyvatelstvo pak míchelo, tvářilo se, jakoby ničeho nevidilo ani neslyšelo."
"To je hrozné! To je nejvyšší troufalost!" zasyčel Radecký mrzutě.
"Nevím, co tomu císař řekne! Eh, ani mu to neoznámujme!" dodal rychle prudký a moudrý vrchní velitel. "Milán musíme dobytí stej co stůj; císař dříve neodejde, pokud sám z Itálie nepojde."
"To je marná naděje, pane maršálku," řekl hrabě Bellegarde. "Táhnutí na Milán bylo by pokračování v zabíjení lidí, teč, když vojsko jest unaveno, a kdy touží po míru a pokoji. Vojsko zmoc-

nilo se jakési skličení, nedověděje si více, je mrzut, smutný."
"Poveda je, ještě jednou a naposledy smilujeme své síly a uplatíme."
"Musíme se postarati o jistotu císaře."
"Císař bude bojovati s námi. Já znám mírného panovníka. Teď není možno nikterak, postati ho domů, lež že by costa byla otevřena."
"Domníval jsem se," pokračoval hrabě Bellegarde, "že by se měl císař přestrojiti a že bychom se mu měli postarati o průvod domů."
"Císař nepojde," řekl Radecký pevným hlasem. "Chce s námi vyčkatí rozhodně skožená polního tažení. O přestrojení a o táborech není možno před jeho veličenstvem ani promluvit."
"Pak nevím, co se stane, pane maršálku."
"Já vím."
"Nuže?"
"Podnikneme nekrutější seč."
"A — padneme."
"Radejší padnouti, než býti přemoženi. Počkejte na mne, pane generále, pojdu k jeho veličenstvu, dohodnu se s ním a pojedeme."
"Mé ráme, můj život a má krev náleží mému císaři!" odvětil hrabě Bellegarde a ustoupil Radeckému z cesty.

"Milána opět dobudeme," řekl císař, když od Radeckého se dověděl, co se přihodilo. "Dejte troubiti alarm, pane maršálku. Před vytrhnutím pak oznamte muštvu, že na dobytí Milána závisí naše vojenská čest."
"Obávám se, strachují se o dra- gý život vašeho veličenstva," pravil Radecký.
"O můj život se nestarejte, dra- hý pane maršálku. Co si myslíte? Netroufali bych si ani poslednímú svému vojou do očí se podívati, kdybych nechal Milán beze siova padnouti."
"Přece bych myslil..."
Radecký sám netroufal si ani vysloviti, nač myslil.
"Co byste myslil?"
"Mladá císařovna a korunni princ očekávají netrpkivě doma vaše veličenstvo. Snad v přestrojění..."
"Ani slova o tom více, pane maršálku," pravil císař odmítavě a zaražen. "Pošlete svého pobočnicka, vzburcujte ležení a pak úto- kem na brány a hrady milánské. Vlaši neočekávají takové smilosti, budou zmsteti a s poděšenými aení těžko bojovati."
... Polnice a bubny se ozvaly. Císařští vojáci řadili se v řiky válečné a vedení císařem a Radeckým ubírali se k Milánu.
Bylo jitro.

Sunce právě vybíralo se z pur- porového svého píště, když cí- sařské voje před Milánem stannly a první výstřel z děla zaduněl.
Po prvním dělu následoval šest- desát děl a milánské hlavni budou- vý vzplanuly ohněm.
Brannami i hradebními příkop- y hrnuly se záplavy ozbrojených Vlachů, pušky rachotily, havie v záti vycházejícího slunce se blý- skaly.
Mladý císař všude byl v čele! Červeně políť pláště jenjen le- tel za ním. Na generálském klo- bouku zelená perť jen se houpla a vlálo, kňho jeho řetel, stavěl se na zadní nohy, krvácel, ale císař přece jen ho pobízel stále ku předu.
Jedna brána s rachotem a kř- potem se otevřela, císařští druh- druhu v patách vnikli do města.
Za bránu, ve městě, uvítali je stáibou z pušek.
Vlachové zápasili zouale, s roz- hořčením, ale císařští nepovlili. Po dvouhodiném tvrdohlavém zá- pasu poslal Radecký generála hraběte Bellegarde k vůdci ne- přátelských vojs s tímto vzkazem: "Dovolují vám při hodiny času ku vzdání se. Milost všem! Vojni- mohou bez ublížení odejiti, siož-li zbraní. V opatřeném případě dám rozbořiti stáibou z děl milánské starožitný a slavný dóm."
Kdož by nebyl slyšel o proslu- lém milánském dómu, který jest vystaven z bílého mramoru a má sto třicet šest věží?

Z dalekých končin světa přichá- zejí se obdivovati tomuto arcidílu stavitelského umění a byla doba, kdy celý Milán žil pouze z toho, co cizinci chrám tento navštěvu- jící sem zanesli!
Toto arcidílo ušetřil až posud každý nepřítel.
Ani Napoleon Veliký se ho ne- dotkl, až také Milán dostal se do jeho moci. V tomto domě koru- nován se Napoleon vlastnoručně železnou korunou za krále ita- lského.
Vlaši, zejména Milánští znali povahu Radeckého. Věděli, že tento český křesťan nebertuje a že slovu svému vždy dostojí.
Vojenský velitel, vlašský gene- rál, nechtěl o dopisu Radeckého ani slyšeti, ale starosta města poklekl se na smrt a pravil vlašské- mu vojévůdci, že může celý Milán býti zbořen, nebude-li msti slavné- ho svého dómu. A navštívil, teč, ihned sám bílý prapor na zdech- městských, že on, starosta města, jeho veličenstva.

posloužil oblaštvo a pustil se uvnitř města a vlašským vojskem v boj.
Mezitím, co vojévůdce a starosta se spolu smiřovali, dopadaly nové a nové bomby na hrady milánské. Třetina města byla již v plamenech.
František Josef jel na koni ku hradbám.
Seděl na bílém koni, aby ho každý dobře viděl.
Ať ho nepřítel i přítel stejnou měrou vidí!
V tu chvíli sbořila se druhá brána.
Pod bránou bylo hrozné krve- protřívání, tisíce vlašských vojáků se zde vyhrnulo, aby odrazili císař- ské, chtějíci do města vtrhnouti.
V této hrozné a krvavé seči ozval se náhle pochod Radeckého. Hrály ho vlašské hudební sbory vojenské na hradbách, před brá- nami a na náměstí.
Na nejvyšší věži milánského dómu, tam, kde socha Panny Ma- rie žehnáje, vztahuje ruce nad Milánem, objevil se bílý prapor.
Po tomto praporu následovaly na různých místech města prapory druhý, třetí, čtvrtý, stý...
Brány se otevřely, pušky, havie a ostatní zbraně byly siočeny v pyramidy, vlašský vojévůdce držel šavli v ruce, odpásanou, a tak očekával Radeckého, aby mu ji odevzdal.
A pochod Radeckého zněl dále, stále zněl!
Naši přežvali tuto píseň, naše hudební sbory ji hrály, naši hoši ji zpívali.
Z zvuků pochodu Radeckého vtáhlo vítězné vojsko naše do Milána.

V čele jel na bílém koni císař, vedle něho Radecký, hrdinný mar- šálek.
Když bylo odbyto odevzdání zbraní nepřátelských a vlašské vojsko z Milána odtaženo, bylo první otázkou Radeckého, kde jest zrádce?
Neboť o tom, že vlašští vojini dostali se do města jen pomocí zrády, byl Radecký přesvědčen.
Obžaloba zrády padla na tři městské rady.
Přivedli je v kovech před Ra- deckého, aby nad nimi soud vy- konal.
"Zapíráte svůj čin?" tázal se Radecký.
"Nikoli!" odvětili všichni tři Vlaši skoro současně.
"Víte, co vás očekává?"
"Vím."
"Smrt."
"Smrt."
"Dobrá! Rozsudek jest vyno- sen. Ale aby příklad smrti těchto zrádců zůstal všem nepřátelským individuíum stále na očích, odveďte tyto tři pány ku hradbám, svolo- te k nim tisíce lidu a uvažte každého k nabitému dělu. Necht' zemrou vyšetleme z děla.
Na čele tří Vlachů vyrazil stu- dený pot.
Přivedli všichni na smrt, ale při- jali mlčky ukrutný výrok.
Chtěli se státi národními mu- čedníky.
Zpráva o trestu roznesla se bleskurychle po městě.
Lidé se hrozili, žasli; tehdy se slyšeli ještě o takovém rozsudku smrti.
Radecký dovedl nepřítelce decí- movati, báli se ho, ale přece jen neočekávali od něho takovýto roz- sudek.
Odsouzené pány městské rady vyvedli za města, na popraviště. Ulicemi městskými ubírali se trnbači a hlasatelské oznamovali rozsudek i dobu vykonání trestu.
Lid hrnul se ku popravišti.
Císař díval se oknem ze svého bytu na tento ruch.
Dole, na popravišti, byli radové v pasu k nutným dělům již přivázáni. Do komnaty císařovy vrazilo malé děvčátko, padlo na kolena před císařem a se sepijatyma ru- kama zebroulo:
"Veličenstvo! Mému otci mi- lost! Milost můj krajanom! Jestě několik minut a všichni tři budou mrtvi... já sirota... bez domova..."
Císař přistoupil k dívce, zvedl ji mironě se země a vltěně pravil: "Vstaňte, bezké dítě. Kdo jest váš otec, kdo jsou vaši krajané, jimž hrozí smrt?"
"Veličenstvo, ó hrozím se, každá chvíle je vzácná, otce má jest již k dělu přivázán, milost, milost denství!"
V tom okamžiku vstoupil mar- šálek Radecký k císaři.
"Koho jste odsoudili k smrti, pane maršálku?" tázal se císař.
"Tři zrádce, jichž špatnost za- novila, že dnes vykřelo u Milána tolik krve," odvětil Radecký.
"Zvltězili jsme, pane maršálku, zvltězili jsme — a nezapomeňte, že vítěz nemá se nikdy mstiti!"
Radecký hlbouce se poklonil.
Císař obrátiv se k mladé Vlaš- ce, pokračoval:
"Slízně dítě, váš otec i jeho soudruzi jsou svobodni. František Josef dáva nepřítelům svým mi- lost."
Vzlykající dívka vykřikla rado- stí. Padla na zem, objala nohy císařovy a líbala svrchňá roucho jeho veličenstva.

"Pospěš si, má dítě, aby nebylo pozdě... Pane maršálku, váš pobočník ať tryskem odnese od- souzených milost."
"Já jest na cestě, veličenstvo," řekl Radecký slavnostně a spolu s císařem popoleli k oknu a díval se se srdcem stísněným, jak pobočník s bílým háčkem v ruce ujíždí tryskem k popravišti. Jen v duchu si při tom ledivý maršálek myslil: "Ve válece vlak nesmí člověk nikdy býti poslušen hlasu svého srdce, nikdy, nikdy, sice by nepřítel našel plevy..."
KAPITOLA 22.

Slavnost v táboře.

Do západního nádraží milánské- ho vjel s hlomozem teratský vlak. Z kupé první třídy v stonpila, opráje se o ráme nevleklého rudo- lického muže, šitíh dáma.
Souměrně údy její halil od hlavy až k patě tmavý pláště. I lice měla hustým závojem za- stíhené.
Jenom lesk černých, temně zá- Heich očí jejich pronikal i hustým závojem.
Cestující bezděky se zastavovali a s údivem se ohlíželi za těmito lesklými očima.
"Jaká to vznešená postava! Jaké to oči! Milánské slavnost obněm svým zastíhují!" vzdychali za ženou ležce kráječ a závistivě pohlíželi na hrastné se šklebichu, nevelkého, zavalitého člověka.
Stíhala ona černalá dáma byla — Citta.

Červená, široká tvář byla Prot- manova.
"Pospěšme si pro fiakra!" šep- tala Citta Protzmanovi.
"Hehehe, fiakra! To není špat- né!" smál se bývalý policejní ná- čelník. — V Miláně existují koččry jen ve fantasií malířův."
"Snad byste mne nevedli do města pěšky?"
"Ani za svět, má drahá. Po- hleďte, proto 'fiakra' stojí tady dosti! Hej! Psi! Ničemo, což jsi ohluhli?"
Na volání přiskočil k nim velmi ochotně bosý muž. Za sebou táhl vozík na dva kolech.
"To jest milánský povozník, má drahá, a toto zde jest vlašský kň, podívejte se!" řekl Protzman a rozmarně se zasmál, mávnou při- tom po hlavě bosého lazzaroni.
Lazzaroni se zachechtal a hned nastavil ruku.
"Zde je sprostipné, otrhančí!" vtiskl Protzman "vlašskému ko- ni" peníz do ruky. "Vidíte, Ci- tuško, taci jsou Vlaši. Zdovíhli, poniženi, sloužni; ale i když zdra- ví, hned natáhne ruku o almužnu. Nu, ale vademěť jí!"
Citta ostýchavě vstoupila do nosítek zeleně natěčených. V levo vedle ní ulebel se Protzman.
"Kam poručíte?" obrátil se lazzaroni.
"Do hotelu Radeckého!" poručil Protzman.
"Tam není možno, milostivý pane. Neprodral bych se zástupy."
"Jakými zástupy?"
"Zitra bude v Miláně veliký li- dový svátek; započne před hote- telem Radeckého; lid se tam tlačí již dnes, aby zitra měl místo při podívaně. Pál Lombardie se sem sešlo na toto divadlo!"
Citta a Protzman teprve teď se ohlíželi.
Celý Milán byl vyzdoben prap- rory, květinovými i listnatými věnci.
"Komu na počest bude ona slavnost?" tázal se Protzman svého "koňe".
"Sváťbom."
(Vlaši nazývají Rakušany pod nes "Svábi").
"Zitra přirazí sem vítězná švá- bská armáda. Bude tu i Radecký, ba, jak se prosíhčá, i sám mladý císař."
Oči Protzmanovy zaleskly se radostí. Pohlédl významně na Citta.
Aby Vlach jim nerozuměl, oslo- vil tanečnici španělsky:
"To jest skvostné! Jako by- chom sami tuto slavnost pořídali!" Citta nechápavě na něho se po- dívala.
"Nuže, vy nečápete? Co ne- bude to nejpříněšší přiležitost, Cittičko, abyste ukázala ihned Itálii své záračné umění?"
"Ach, skutečně skvostná příle- žitost!" zaradovala se i Citta.
"Budu moji tančiti, budu tedy moci znova tančiti!"
"A před jakým publikem!" ho- roval Protzman. "Slyšela jste? Celá armáda, důstojnický sbor, zástup generálů, sám vrchní voje- vůdce, ba i císař tady bude! To je obecenstvo trochu onačejší, vidíte, než u "Blauze Katze". A jak unese, nadchne a okouzí má zlatá Cittička! Budete nápadna, dojista nápadna i císaři!"
Oči Citty leskly se sladkou blažeností.
Protzman to pozoroval a roz- jaloval jí ještě více.
"Vzhůru, má drahá! Přiležitost k podmaňování jest zde! Císař jest mlad, vznešlivý srdce... kdož ví, nenadchne-li ho tpyt těchto dvou španělských hvězd?" ukazo- val na lesknoucí se oči slízně tá- nečnice.

Severovy léky

Severův Silitel srdce	Severova ŽALUDEČNÍ HOŘKÁ	Severův Tisitel dětí
vyčle působí na srdeční vadu, vodnatelnost, slabost, třesnutí, nepravil- ný oběh, náva- ly mláob, síla a vzpružuje celou soustavu.	popovzbuzuje vyměšování žaludku, napomáhá zažívání, podněcuje orgány, zvyšuje chut' k jídlu, zapuzuje slabost' a vzpružuje celou soustavu.	přináší pohodu, a občerstvujej spá- nek dětem. Ule- vuje bolou a vě- rovou koliku, za- pužuje křeče, pos- t- ník a horkost, po- vazuje trávení a zajiřuje spánek.
Cena \$1.00.	Cena 25 ctů.	Cena 25 ctů.
SEVEROVY PRÁŠKY — proti — BOLESTEM HLAVY A NEURALGII	Severův Regulator	Severův Regulator
působí rychle a trvale ve všech případech bolesti hlavy a neuralgie, v bolestech měsí- nich i zmírňují křečové křeče, ho- t- no účinně na ob- křev. Cena 25 ct.	ženských nemocí upravuje všechny rešiční nepravil- nosti, odstra- ňuje překrevní- ká a všechny ne- snáze spojené s tě- hotenstvím, poro- dem a zmečnou ži- vota.	Lékařskou poradu dáva- me zcela ZDARMA.
Na prodej ve všech lékárnách a obchodech s léky.	Cena 50c z 25.	Cena \$1.00.

W. F. SEVERA CEDAR RAPIDS, IOWA

První český hudební závod.....
Veškeré dechové a smyčcové nástroje a všechny příslušenosti k nim.....
Hudebniny pro kapely a školy pro všechny nástroje.
České tahací harmoniky. Cenníky zasílám zdarma.
Jednatel firmy: V. F. Červený a Synové z Hradce Králové, hotovitelé světověznámých hudebních nástrojů.
Louis Viták, 204 Wabash Ave., Chicago, Ill.

A. N. Frick & Son Co

Velkoobchodníci a importéři LIHOVIN a LIKÉRŮ.
Nástupel firmy: L. Kirsch Sr., Frick a Erbeta.
Tel. 544. 1001 Farna ul., Omaha

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.
"Státní vzorný pivovar."
Váři nejlepší druh ležáku
Coburn a Extra ležad v soudkách a v lahvích
Vyrova- se každému a žádné ho nepředce!
NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost.
Veliká pečlivost a obchodní opatrnost
NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecenstvo.
NAŠE ODMĚNA. Stále se zrtěující obchod.
Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brew'g Co.

Starí a spolehliví sládci.
Váři a lahvíjí výborné pivo.
Telefon 119. OMAHA, NEBR.

JOS. DUFFY velko- i maloobchodník LIHOVINAMI.

... má na skladě...
výborná importovaná i kalifornská vína, jakož i impor- tované a kentucké kořalky a likéry.
Ruč, že zboží jest také, jak o něm tvrdí, jinak se peníze vrátí.
TELEFON 38. 2508 N Street. SOUTH OMAHA.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, oblibí si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo. Jest lehké, perličé se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybrané- ho ječmene a čistě vody—není v něm ani jediný přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.
Dodává se v bednách a sice v lahvích kvarto- vých neb pintových. Objednejte si u svého obcho- dníka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.
JETTER BREWING CO., váři a lahvíjí výborné pivo, SOUTH OMAHA, NEB.

